

Ioana Amalia Dragomir

S F E R A

Volumul 1

- roman -

București, 2021

Ilustrația copertei: *Andreea Chiorniță*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRAGOMIR, IOANA AMALIA

Sfera : roman / Ioana Amalia Dragomir. - București :
Bifrost, 2021-

vol.

ISBN 978-606-95183-5-9

Vol. 1. - 2021. - ISBN 978-606-95183-4-2

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această
lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al
autoarei.

Copyright © 2021

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

CUVÂNT ÎNAINTE

Povestea Sabrinei a început într-un an al schimbărilor, la șaisprezece ani, ca o evadare din cea mai lungă noapte a existenței mele. Aș vrea să îți spun, cititorule, că primul volum s-a terminat odată cu primul răsărit, dar nu a fost așa. Gândită inițial ca un singur volum, Sfera s-a continuat, din nevoia de a călători într-o altă realitate, cu o mare parte din cel de-al doilea volum, parte care s-a terminat sec, odată cu cerneala din stilou, într-o jumătate de cuvânt scrijelit pe o hârtie, pentru a fi continuat mai târziu.

Povestea Sabrinei nu este doar un refugiu, fiind și cea care m-a transformat din cititor avid, în scriitor. Sfera este o carte scrisă peste tot – acasă, la prieteni, în camin, în parc, pe dealuri și stând pe o placă de construcții aruncată strâmb lângă tufe de soc și curpen, în amurg, până când deveneam una cu întunericul nopții.

Pentru că întotdeauna am fost atrasă de lumile fantastice, de magie, de personaje complexe și de povești cu eroi, subiectul a venit aproape firesc, luând elemente din toate cărțile citite și transformându-le într-o nouă realitate – realitatea mea.

Tastată în mare grabă la calculator și transformată, ca ultimă soluție, în atestat la informatică, Sfera și-a schimbat formatul, părăsind paginile de caiet de matematică și mutându-se pe web. Trebuie să îți spun, cititorule, că nu am tratat-o cu grija unui părinte, nici cu atenția pe care ar fi meritat-o, după ce mi-a fost refugiu atâta timp, iar trei ani mai tarziu, Sfera avea să dispară complet, alături de hard disk-ul vechi, cu zgomot de tractoraș, din calculatorul meu.

Mult mai târziu, când mi-am amintit de ea, vechiul caiet de matematică era de negăsit, singurul loc care o mai găzduia fiind suportul optic pe care a fost prezentat atestatul și care, printr-o minune, a supraviețuit dorinței mele de a arunca vechile rămășițe din liceu. Cuprinsă de vină, am recuperat-o pagină cu pagină și am recitit-o, descoperind astfel cât de mult m-am schimbat. Venise momentul ca și Sfera să se schimbe, așa că am început un lung proces de transformare, ștergând și rescriind părți, îmbunătățind și adăugând, până când a luat o nouă formă, departe fiind încă de ceea ce mi-aș fi dorit. Parca ceva lipsea. Sfera a rămas din nou neatinsă pentru o vreme, în care am pus pentru prima dată, pe hartie, un plan, de la primul și până la ultimul volum. Abia acum aveam un scop și simțeam Sfera ca pe un proiect pe termen lung, iar povestea s-a transformat din nou.

Pornind de la expresia „îți este frică și de umbra ta”, pe care bunicul meu obișnuia să o folosească, și citind mai multe despre umbre pentru a o înțelege, acestea au devenit parte din poveste, fiind acel element original, care simțeam că lipsește. Mai aveam nevoie doar de o cale către lumea magică a Sabrinei, iar vasul Aarone a apărut de nicăieri, ca o nălucă, fiind mereu pregătit pentru o nouă aventură.

Chiar dacă nu mai este ca la început, iar povestea care încăpea inițial într-un caiet studentesc de matematică, a devenit mai complexă, Sfera a rămas încă acea zonă de confort și refugiul în care mă simt acasă. La 10 ani din momentul în care am considerat-o pentru prima dată terminată, la 14 ani de când am scris titlul primului capitol, Sfera avea să vadă lumina tiparului în 2021, așa cum a început, tot într-un an al schimbărilor.

Așadar, cititorule, ești pe cale să pătrunzi în lumea mea și să faci cunoștință cu Sabrina și aventurile sale, în încercarea de a salva și conserva realitatea pe care o cunoaște. Aarone este gata să de ducă și pe tine cât mai aproape de gara din cărămizi roșii, la timp, pentru a nu pierde trenul. Bine ai venit la bord!

Autoarea

I. BUNICUL

“Azi începe o nouă etapă, stăpâne! Am simțit energia în vânt, în ploaie. Micul demon pe care l-ai așteptat atât apare și tu nu ești încă aici ca să îl vezi. Renaște ca o pasăre Phoenix din propria cenușă... mai puternic, mai nemilos... De azi, am să scriu până la ultima suflare totul, pentru ca tu stăpâne să vezi, când te întorci, totul!”¹

(Nimeni - scriind pe Piatra Infinitului)

Sabrina privea micul port, aproape gol. Era mai gol ca niciodată, de parcă oamenii evitau micul cătun cu orice preț. Totul era atât de diferit. Își petrecuse o mare parte a vieții în Islanda alături de bunicul ei de la care învățase o grămadă de lucruri folositoare, cum ar fi modul în care trebuie abordate cazurile penale, modul în care se poate face o anchetă și tot ce ținea de Dreptul Penal, domeniul ei de studiu. De câte ori se gândea la faptul că încă de când era mică bunicul ei a fost cel care i-a dat o mulțime de informații cu privire la toate micile ei pasiuni, își dădea seama că nu putea înțelege de unde dobândise bunicul ei atâtea cunoștințe dintr-o multitudine de domenii.

Sabrina era o fată de 19 ani, aparent normală. Își trăise cei 19 ani în Islanda, alături de bunicul ei, într-un orașel micuț,

---

¹ Fragment din pietrele scrise de Anaieri în Sferă despre Sabrina

portuar, situat în sud-vestul țării. Acesta, un bărbat scund, cu părul alb și cu mustăți groase și lungi, aducea mai mult cu un pescar. Fetița era fascinată de simpla sa prezență, așa că în momentul în care mama sa o lăsase cu el pentru a pleca pe o perioadă nedeterminată, nu fusese foarte tristă. O vreme continuase să-și întrebe bunicul în legătură cu întoarcerea mamei sale, dar în cele din urmă uitase cu desăvârșire să mai facă asta, aproape că uitase că mai are și o mamă. Până la cinci sau șase ani, Hallur, bunicul său, avusese grijă de ea ca și când ar fi fost copilul lui.

În ciuda insistențelor vecinilor extrem de băgăcioși uneori, refuzase să dea fetița la grădiniță. Sabrina ținea minte că privea pe gemulețul colibei în care trăiau amândoi, printre perdelele albe, cetele de copii pe care nici măcar nu îi cunoștea, cum mergeau către clădirea mare, făcută din cărămizi roșii. Hallur îi observă privirea și o luă repede de la geam gășind ceva de făcut împreună. V-ați putea imagina că micuța fetiță se plectisea alături de bătrân, dar nu era așa. Cei doi aveau foarte multe ocupații, care mai de care mai interesante și mai captivante pentru copil.

Dimineața ieșeau amândoi în zăpada până la genunchi să privească trandafirii de gheață (o specie de plante asemănătoare binecunoscutului trandafir alb, care creșteau foarte bine la temperaturi scăzute și în condiții vitrege de mediu). Atunci

când aceștia înfloreau, bătrânul îi prindea fetei, în codițe, mici floricele albe. Ieșeau împreună în port pentru a vedea vasele pescărești, care acostau la cheuri, sau vasele mari care veneau rar și stăteau puțin. Atunci când una dintre aceste corăbii părăsea portul, fetița își flutura eșarfa verde ca smaraldul și striga în urma lor urări de drum bun, apoi întorcea ochisorii mari către bunicul său, întrebând:

- Oare vor ajunge cu bine, acolo, departe, unde se duc ele?

Hallur o privea atent pe sub sprâncenele albe, cu ochii sclipindu-i și îi răspundea cu vocea sa aspră:

- Desigur că vor ajunge cu bine, draga mea, din moment ce au primit urarea ta.

Apoi își ridică nepoata în brațe și pornea cu ea spre casă. Hrăneau împreună păsărelele mici și negre care se obișnuiseră și acum veneau zilnic pentru a primi firimiturile de pâine. Seara, stând în fața sobei, bunicul îi citea fetei povești cu zâne și spiriduși dintr-o carte groasă și veche, cu paginile îngălbenite.

Fetița crescuse învățată să trăiască doar cu bunicul ei. Când împlinise vârsta necesară, bătrânul nu avusese încotro și, până la urmă, cedase și o dăduse la școală, cu toate că la început le-a spus tuturor celor care veneau să facă presiuni

asupra lui că Sabrina nu avea nevoie de școală, nici de învățăturile unor profesori, trântindu-le violent ușa în nas.

Copilul primise cu încântare vestea că trebuia să meargă la școală cu ceilalți copii. Era o bună ocazie să își facă prieteni așa cum își dorise dintotdeauna. Se dovedi un elev conștiincios și silitor, având o înclinație aparte spre calcule și lucrul cu cifre. În anul doi de studiu reuși performanța de a face operații complicate, în timp ce colegii ei de-abia reușeau să facă față cerințelor minime. În tot acest timp, Hallur, observând această pasiune a nepotei sale, făcea zilnic întrecere cu ea propunându-i probleme grele și complicate și premiind-o de fiecare dată când îl întrecea.

La vârsta de paisprezece ani, terminând școala primară, Sabrina începu să se gândească serios la viitor. Oare ce ar fi trebuit să facă și unde? În oraș exista un liceu, dar toți colegii ei alegeau să plece cât mai departe de micul port și cât mai aproape de civilizație. Dar de când era ea ca toți ceilalți? Se privi în oglindă... În tot acest timp, deși crescuse și ea ca toate celelalte colege ale sale, rămăsese aceeași fetiță cu codițe, care culegea trandafiri de gheață, cu bunicul său. Deși era mai matură decât mulți alții, fizic rămăsese același copil zglobiu. Își întrebuse bunicul ce ar trebui să facă dar acesta refuza cu desăvârșire să o ajute, spunându-i clar că decizia îi aparține.

În cele din urmă, din dorința de a rămâne acolo, în vechiul și bătrânul port, de a rămâne alături de Hallur, pe care îl iubea nespus de mult, fata alege să rămână la liceul micuț din orașel, urmând, spre surprinderea lor, un profil umanist. Deși toți ceilalți au fost mai mult decât contrariați de dorința fetei de a renunța la matematică, bunicul ei a primit vestea zâmbind cu viclenie, de parcă s-ar fi așteptat să se întâmple așa.

În toamnă, când Sabrina a început liceul, a descoperit fericită că era încântată de noile perspective. Studia literatură, descoperind o nouă pasiune, cititul. Astfel, fata începu să împrumute cărți de la biblioteca orașului, petrecându-și aproape tot timpul cu o carte în mână. Citea în grădină... citea la gura sobei... citea pe o bancă pe cheu, în timp ce vântul sărat, dinspre mare, îi mângâia părul și fața palidă. Hallur, observând noua pasiune a nepoatei sale începuse să îi recomande și el cărți, iar Sabrina descoperi cu încântare că toate recomandările bunicului său erau nu doar captivante, dar și complexe - opere în adevăratul sens al cuvântului. Dar, deși era prinsă în mrejele lecturii, fata nu putu să nu observe că de ceva vreme Hallur era din ce în ce mai îngrijorat. Tot mai des ieșea în pragul casei, privind încruntat cerul pentru un timp, apoi intra înapoi în casă, clătinând nemulțumit din cap.

La început fata nu a avut curajul să-l întrebe ce se întâmplă, până într-o seară când, la apus, bunicul său rămase

mai mult în pragul ușii. Sabrina se apropie de el și privi și ea cerul. Era purpuriu... soarele apunea printre nori, învăluind orașul cu căsuțele sale mici și înghesuite într-un zăbranic violet. Rămase și ea cu ochii pironiți în imensitatea sângerândă, ascultând din depărtare valurile ce se loveau de doc. Un vânticel molatic, frumos mirositor, îi atinse încet obrazul, în timp ce mâna bunicului său o cuprinse pe după umeri. Rămase așa, inhalând mirosul plăcut dar neidentificat și privind fix cerul. Ochii i se măriră... părea că în învolburarea de nori vede ceva, ca o formă întunecată și nedefinită. Ca o reptilă mare și neagră care se apropia înghițind ultimele rămășițe de soare. Vântul se întetea simțitor și, dintr-o dată, fata simți un puternic miros de cenușă și de ars. Hallur o strânse și mai tare în brațe și fata își întoarse ochii speriați către el. Bătrânul o privi cu tristețe și îi spuse liniștitor:

- E vremea să intrăm în casă copila mea.

Sabrina îl urmă în tăcere așteptând o explicație din partea lui. Știa că și el văzuse creatura aceea pe cer. Știa că nu era în imaginația ei. Bătrânul se așeză pe scaunul din fața sobei și își îngropă fața în mâini. Rămase așa o vreme, apoi vorbi. Pentru prima dată, fata citi în glasul lui teamă:

- Sunt bătrân Sabrina... ochii fetei se măriră cu groază, oare asta voia să însemne că se referea la...? Sunt bătrân și nu pot să nu mă gândesc că la un moment dat voi pleca – ridică un

deget oprind-o pe Sabrina, care tocmai deschisese gura să protesteze – și atunci copila mea... ce se va întâmpla cu tine? Cum vei putea reuși fără ca nimeni să te ghideze?

Privi chipul palid al fetei, oprindu-se asupra ochilor negri și plini de lacrimi, apoi continuă:

- Te-am crescut până la vârsta asta și totuși nu am putut să te învăț nimic, nu am putut să-ți arăt nimic și, în continuare, sunt legat de jurământul făcut mamei tale.

Sabrina tresări. Mama ei... uitase... uitase că ar fi trebuit să întrebe de ea... uitase cu desăvârșire, iar bunicul ei nu vorbise niciodată despre ea. Bătrânul continuă:

- I-am jurat mamei tale că nu-ți voi spune nimic până când nu se va întoarce ea și așa trebuie să fac. Trebuie să mă țin de cuvânt, deși conștiința îmi spune că ar trebui să uit de jurământul ăla nenorocit și să te pregătesc cât încă mai e timp.

Fata îl privi lung, neînțelegând nimic. Ar fi vrut să-l întrebe ce trebuie să-i spună și totuși de pe buzele ei se desprinsese timid o altă întrebare:

- De ce a plecat mama?

- Pentru că undeva, pe pământul ăsta, nu mă întreba unde, se dă un război. Oamenii au nevoie de ajutorul ei... și mama ta trebuie să-i vindece.

- Adică e un fel de medic?

- În lipsa altui termen mai pe înțelesul tău, da, se poate spune că e un medic, răspunse Hallur zâmbind amar.

Bătrânul oftă adânc apoi continuă cu voce tremurătoare:

- Nu ți-am vorbit niciodată despre Verra, mama ta, pentru că asta i-a fost dorința. A spus că în cazul în care avea să moară, tu neștiind nimic despre ea, n-ai fi avut de ce să suferi. Trăiește, adăugă el repede, văzând lacrimile din ochii fetei, și știu că se va întoarce la noi doar că nu găsește calea. Va trebui să o așteptăm și să ne rugăm ca drumul să-i fie luminat. Să ne rugăm să vină în lumină.... adăugă el izbucnind în lacrimi.

Sabrina cuprinse umerii bunicului său, lăsându-l să plângă pe umărul ei. Niciodată nu îl văzuse atât de îndurerat. Bătrânul își drese glasul și continuă:

- E fiica mea, și numai Dumnezeu știe cât am iubit-o... războiul s-a stins, am primit veste, și mulți s-au întors acasă. Chiar mâine va veni cineva să-mi aducă vești despre ea. Se pare că numai ea nu găsește calea, ceva îi încurcă drumul și nu o lasă să se întoarcă.

Fata îl privi cu groază. Ceea ce spunea nu avea niciun dram de logică. Ce război?? Dacă ar fi fost vreun război ar fi auzit cu siguranță, iar ea nu știa nimic despre așa ceva. Oare bunicul ei începea să-și piardă mințile??? Nu... Era imposibil... Dacă el spunea că este un război însemna desigur că așa este. Avea mult prea multă încredere în el pentru a se îndoii de

vorbele lui. Hotărî să lase pentru moment totul așa și îndepărtându-se în liniște de bătrân, se așează așa cum făcea de obicei, la gura sobei, cu o carte în mână. Bătrânul o privi o clipă apoi se întoarse din nou cu fața spre fereastră, într-o așteptare surdă, măcinat de griji.

Cu toate că era duminică, Sabrina se trezi devreme, după o noapte tulburată de vise rele. Își aminti că Hallur îi spusese că urma să vină cineva să-i aducă vești despre mama sa. Astfel, deși ar fi vrut să se ducă în port, să privească bărcile, Sabrina decisă să rămână acasă. Nu ar fi vrut să-i rateze pe musafiri, ținând cont de faptul că era pentru prima dată când bunicul ei primea vizite, așa că se așează pe trepte uitându-se în gol, așteptând și privind o tufă de trandafiri îmbobociți, care scotea capul din stratul subțirel de zăpadă.

Ar fi stat așa mult și bine dacă un glas cunoscut nu ar fi chemat-o înăuntru. Sabrina se ridică, răspunzând prompt chemării. În casă, Hallur stătea la masă cu un stilou lung în mână, ce semăna mai mult cu un toc, înșirând rânduri minuscule și ordonate pe o foaie îngălbenită. Fata se așează de cealaltă parte a mesei așteptând și privind atentă fața bunicului său luminată parțial de lampa cu gaz agățată de tavan, dar bătrânul nu părea încă dispus să o bage în seamă. În cele din urmă, adăugând o formulă de încheiere destul de formală, îndoii pagina și o introduse în plic, după care avu mare grijă să-l

lipească bine și ridică într-un final privirea adresându-se nepoatei sale:

- Draga mea, vreau să te rog să faci ceva pentru mine. Du-te în port și vei vedea un vas care se numește Aarone. Dă-i plicul ăsta căpitanului.

Fata luă plicul curioasă. Hallur adăugă repede, ca și când i-ar fi citit gândurile:

- Aș vrea să te rog să nu deschizi plicul. Ceea ce am scris este deocamdată între mine și căpitan. Când va veni vremea vei afla și tu.

- Desigur bunicule..., răspunse Sabrina și aranjându-și eșarfa, plecă întorcând curioasă plicul de pe o parte pe alta.

CUPRINS

- Cuvânt înainte / 5
- I. Bunicul / 9
- II. Aarone / 21
- III. ViveAeternum / 39
- IV. Corabia blestemată / 53
- V. Femeia cu mască / 63
- VI. Puteri vindecătoare / 83
- VII. Unde se arată abilitățile celor trei prietene ale Sabrinei / 97
- VIII. Balul în cinstea unui nou început / 107
- IX. Subsol / 121
- X. Ceva mai mult decât dorința de răzbunare / 139
- XI. Crăciunul plin de surprize și greșeli / 153
- XII. Vizita neașteptată / 165
- XIII. Frații și despărțirea / 179
- XIV. Surpriză / 199
- XV. Coala însângerată / 221
- XVI. Trandafirul albastru / 241
- XVII. Moony / 263
- XVIII. Străina / 289
- XIX. Când un ViveAeternum moare, un dragon se naște / 309

